

ה"ט 29682/06/16 - פלונית נגד אלמוני

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ה"ט 29682-06-16 פלונית נ' אלמוני
לפני כבוד השופט עמית יריב
מבקשת
פלונית
ע"י ב"כ עוה"ד רות דיין-וולפנר וטלי סיון להב
נגד
משיב
אלמוני
ע"י ב"כ עוה"ד מיכאל איילון והילה שמעון

החלטה

1. לפניי בקשה לצו למניעת הטרדה מאיימת שהוגש לפי החוק למניעת הטרדה מאיימת, תשס"ב - 2001 (להלן: "החוק").

הבקשה הוגשה ביום 14.6.2016, ובו ביום ניתן צו ארעי ונקבע דיון ליום 21.6.2016. ערב הדיון שנקבע, הוגשה בקשה מטעם המשיב לדחיית הדיון מטעמים אישיים הקשורים בבא כוחו. הדיון נדחה ליום 7.7.2016, מאותם טעמים אישיים, והצו הארעי נותר בתוקפו עד לאותו מועד.

בבוקר הדיון הגיש המשיב תגובה בכתב, ועמה ארבעה תצהירים: תצהירו של המשיב עצמו, ותצהירם של שלושה עדים לאירוע: מר ש"פ, גב' ס"פ וגב' ת"ב [שמות העדים מופיעים בראשי תיבות, על מנת למנוע זיהויים של הצדדים]. המשיב ושלושת עדיו נחקרו במסגרת הדיון שהתקיים לפניי. מטעם המבקשת העידה היא עצמה, וכן גב' ב"א, חברתה שהייתה אף היא עדה לאירוע.

2. על ההיבט העובדתי של הבקשה - כמעט שאין מחלוקת בין הצדדים, ועל כן אביא את הדברים בקצרה, ועל יסוד העובדות שאינן שנויות במחלוקת.

המבקשת, בת 26, נישאה למר א"ה. המשיב הוא חברו הטוב של א"ה, והעדים מטעם המשיב - ש"פ, ס"פ ו-ת"ב הם חברים בקבוצה החברתית שבה חבר גם א"ה. הנישואין לא עלו יפה, מטעמים השנויים במחלוקת בין הצדדים, ושאניני רואה מקום להידרש להם כאן. די אם אציין, כי בעקבות המשבר בנישואי בני הזוג, התייצבו כל חבריו של א"ה לצדו, והטילו את האחריות לכישלון הנישואין על המבקשת. המבקשת מצאה את עצמה מבודדת בקבוצה החברתית שהייתה, עד זה לא מכבר, קבוצתה.

בערב יום העצמאות, ג' באייר תשע"ו (11.5.2016) הגיעו המבקשת ו-ב"א למסיבה שהתקיימה על גג בית של מכר משותף של הצדדים כולם. בין שהוזמנה לשם (כטענתה וכטענת ב"א) ובין שהגיעה מבלי שהוזמנה (כטענת המשיב ועדיו) - היא נכחה במקום המסיבה כאשר הגיעה למקום קבוצה ובה המשיב והעדים מטעמו, ואפשר שעוד אנשים נוספים. עוד מתברר, שגם א"ה, בעלה בנפרד של המבקשת, עתיד היה להגיע למסיבה.

כאשר התברר למשיב כי המבקשת נמצאת במסיבה, ניגש אליה, ולאחר שהעיר הערות גסות ומכוערות דוגמת "לא ידעתי שהזמינו חשפניות למסיבה" (ראו עמ' 7 לפרוטוקול ש' 4), "לא ידעתי שזו תהיה מסיבה של זונות" (עמ' 7 ש' 23) "תעופי מכאן, זונה" (עמ' 8 ש' 6) (וידגש כי המשיב לא הכחיש שאמר את הדברים הללו, או דברים ברוח זו), נעמד מולה - לטענתה בתנוחה מאיימת, תוך שהוא מבליט את חזהו; לטענתו - תוך שהוא משלב את ידיו מאחורי גבו, והורה לה (לשיטתה) או המליץ לה (לשיטתו) לעזוב את המסיבה.

יובהר, כי על השתלשלות עניינים זו - אין מחלוקת של ממש בין הצדדים.

זמן מה לאחר אותו אירוע, עזבו המבקשת וב"א את המסיבה. המבקשת פנתה והגישה תלונה במשטרת ישראל, והמשיב נחקר ושוחרר תוך שהוצא צו הרחקה נגדו שתוקפו מיום 15.5.2016 ועד יום 15.6.2016.

3. אלה עובדות המקרה. השאלה המתעוררת היא האם עובדות אלה מקימות עילה למתן צו למניעת הטרדה מאיימת אם לאו.

4. כידוע, צו למניעת הטרדה מאיימת מחייב התקיימם של שני תנאים מצטברים: האחד - קיומו של אירוע של הטרדה או נקיטת איומים; האחר - קיומו של חשש להישנות ההטרדה או האיומים. רק בהתקיים שני התנאים הללו, ניתן להוציא צו למניעת הטרדה מאיימת.

5. אשר לתנאי הראשון - דומה כי האירוע שתואר בערב יום העצמאות מהווה דוגמה קלאסית, כמעט textbook case לאירוע של הטרדה או נקיטת איומים. מטרידה במיוחד (גם את בית המשפט, ולא רק את המבקשת) היא העובדה שלא רק המבקש, אלא גם (ואולי בעיקר) הקבוצה החברתית שסביבו, לא ראו כל פסול בדרך שבה התנהלו: חבורה הקמה על אדם אחר במטרה מוצהרת לגרשו מהמקום שבו הוא שוהה, מתוך אמונה פנימית עמוקה ש"אין לו מה לחפש שם" - ועל כן, ומכיוון שמלכתחילה, לשיטתם, לא הייתה כל הצדקה למבקשת להיות במקום, ממילא כבודה מותר, ואפשר (ואולי אף רצוי?) לגרשה מן המקום - גם אם לא במקלות ובאבנים, בוודאי בגידופים ובהתנהגות מכוערת ומשפילה.

ודוק: שמעתי את עדויותיהם של המשיב ושל העדים מטעמו, אשר ניסו להסביר כי המבקשת היא שיצרה פרובוקציה בעצם הימצאה במקום - טענה שהיא בלתי רלוונטית, אבל ככל הנראה גם בלתי נכונה (שכן אין חולק שכאשר הגיעו המשיב וחבר מרעיו למקום המסיבה, המבקשת כבר שהתה שם מזה זמן); ניסו להסביר כאילו המבקשת היא שאימה על ס"פ, והמשיב רק נחלץ להגנתה של אותה ס"פ (טענה שאף היא תמוהה בעיניי, לאור התפקיד שמילאה ס"פ בחבורה כולה, ולאור יחסיה הקודמים עם המבקשת); ניסו להסביר כאילו המשיב לא פנה למבקשת בצורה מאיימת, אלא רק עמד כשידיו מאחורי גבו (ניסה הקורא לעמוד כשידיו מאחורי גבו, וילמד שהתוצאה הפיזיולוגית הבלתי נמנעת של עמידה כזו היא הבלטת החזה), ובקיצור - ניסו להסביר שאכן, המבקשת גורשה בבושת פנים מן המסיבה, אך הדבר מוצדק לשיטתם, שכן מלכתחילה לא הוזמנה למסיבה (טענה שלא הובאו לה תימוכין מפי בעל המסיבה, ונראה שלא בכדי) וממילא כל נוכחותה במסיבה נועדה להוות פרובוקציה.

6. אני סבור שיש לקבוע בפה מלא, כי מדובר בהתנהגות בריונית ופסולה - הן מן ההיבט המוסרי והן מן ההיבט החוקי. המשיב, שהתרשמתי כי הוא מנהיגה של החבורה אליה שייכים העדים מטעמו וגם א"ה, עשה שימוש בכוחו ובכריזמה שלו על מנת לבודד את המבקשת מן הקבוצה החברתית שבה הייתה חברה. המבקשת טענה כי המשיב איים על חברים בקבוצה כי אם לא ינתקו את קשריהם עמה ברשת "פייסבוק"



- ינודו אף הם מן החבורה. המשיב אמנם הכחיש טענה זו, אולם העיד כי:

"אמרתי לחברים בשיחות חולין עם חברים שאני לא רואה עניין להיות חבר של בפייסבוק". (עמ' 21 לפרוטוקול ש' 27 - 28).

אם לסכם - אני סבור שהתנאי הראשון למתן צו הטרדה מאיימת - והוא תנאי האירוע היחיד - מתקיים בענייננו.

7. אשר לתנאי השני, תנאי החשש מהישנות. עובדה שאין עליה מחלוקת היא, שמאותו אירוע יחיד בערב יום העצמאות, לא יצר המשיב כל קשר עם המבקשת, לא במישרין ולא בעקיפין. עם זאת, אינני סבור שיש לזקוף עובדה זו לזכותו של המשיב דווקא, שכן בחלק הארי של הזמן שחלף - החל מ-15.5.2016 ועד לדין לפניי, היה המשיב נתון תחת מגבלות חוקיות ביכולתו ליצור קשר עם המבקשת. עניין אחד הוא ליצור קשר עם המבקשת ללא כל מגבלה שבדין, ועניין אחר הוא לעשות כן כאשר תלוי ועומד צו - בין של משטרת ישראל ובין של בית משפט זה - האוסר על קשר כזה.

ב"כ המשיב טען, כי גם בימים שעד שנודע למשיב על קיומו של צו המשטרה לא פנה למבקשת ולא עשה דבר כדי להטרידה. גם בכך אין כדי להועיל לו: האירוע אירע בערב יום העצמאות - יום ד' בערב. לפי עדותה של המבקשת, שלא נסתרה, את הימים שלאחר מכן - יום העצמאות עצמו (יום ה') וכן את סוף השבוע בילתה בביתה. ביום א' כבר היה המשיב מודע לקיומו של הצו, כך שממילא חלון הזמנים שנותר לו - מצומצם ביותר.

8. אני סבור, שאת שאלת קיומו של סיכוי להישנות הטרדה ראוי לבחון במונחים של "הזדמנות" ו"מניע", ואבאר. כאשר בין הצדדים התקיים אירוע יחיד, אולם הסיכוי שהצדדים ייפגשו שוב הוא קלוש - ניתן לומר שהסיכוי להישנות הטרדה מצומצם. כך, לדוגמה, כאשר הטרדה אירעה במפגש מקרי ברחוב, בין שני צדדים זרים זה לזה פרט לאותו אירוע יחיד.

אולם בענייננו, מדובר באנשים השייכים לאותה קבוצה חברתית המסתובבת באותם מעגלים חברתיים, ועל כן - יש הסתברות לא מבוטלת שדרכיהם של המבקשת ושל המשיב ייפגשו פעם נוספת.

לעניין המוטיבציה של המשיב - המשיב ראה עצמו כמגן על חברו, א"ה, בעלה בנפרד של המבקשת. כפי שהובהר, במועד האירוע הצדדים טרם החלו בהליכי גירושין, ואולם בינתיים הוגשה תביעת גירושין והצדדים מתנהלים בהליכים אלה. ברי כי המתח, כמו גם התפיסה של המשיב את עצמו כמי שנדרש "להגן" על חברו - על שמו הטוב, על כבודו וכיו"ב - אינה מובילה למסקנה שחלוף הזמן מאז האירוע (כחודשיים ימים) יש בו כדי להפחית את המתח ואת החשש להישנות, אלא אולי להיפך: כאשר יתלהט הליך הגירושין, מי לידנו יתקע כי המשיב לא יחשוש שוב כי חברו הטוב נפגע וזקוק להגנה?

אני סבור כי שילוב זה, של קרבה גיאוגרפית וחברתית מחד, ושל "מניע", קרי - הצורך לעמוד לצדו של א"ה, מקים חשש ממשי להישנותה של הטרדה כלפי המבקשת.

9. אוסיף ואציין, כי אל מול התקיימם של תנאי סעיף 2 לחוק למניעת הטרדה מאיימת, הסעד שיינתן נמצא במתחם הנמוך של צווים למניעת הטרדה מאיימת: אינני סבור שיש מקום ליתן צו האוסר על המשיב להתקרב למבקשת, וניתן בהחלט להסתפק בצו שיאסור על יצירת כל קשר. צו כזה, במהותו, הוא פוגעני פחות, ועל כן מתאים גם במקרים שבהם החשש להישנות קיים, אך לא חמור או קיצוני.

10. ב"כ המשיב טען, כי צו כאמור יהווה - מעצם טיבו - פגיעה קשה במרשו. טענה זו לא הוכחה, ולא נתמכה בכל ראיה של ממש. אני מוכן להניח כי קיומו של צו שיפוטי כאמור איננו דבר המוסיף כבוד למי שנגדו ניתן הצו, אולם לא ראיתי כל נזק קונקרטי הנובע ממתן הצו, לרבות לא לעניין החקירה הפלילית המתנהלת.

11. מאליו מובן, שהחלטה זו ניתנה בגדרי הדיון שהתנהל לפניי, ובו בלבד: אין בה כדי להביע עמדה ביחס להליכי הגירושין בין המבקשת ובין בעלה בנפרד, אין בה כדי להביע עמדה לעניין חקירת המשטרה או ההליך הפלילי (ככל שייפתח) ואין בה כדי להביע עמדה בכל שאלה אחרת שבין הצדדים, קרוביהם או מקורביהם.

12. **הפועל היוצא הוא שהבקשה לצו למניעת הטרדה מאיימת מתקבלת, והצו שניתן ביום 14.6.2016 יעמוד בתוקפו עד יום 13.12.2016.**

13. התיק התנהל בדלתיים סגורות מתוקף החלטתי מיום 30.6.2016, ובהעדר התנגדות מצד המשיב. **אני מתיר את פרסומה של החלטה זו, בהשמטת שמות הצדדים.** בכפוף לאמור לעיל, על יתר פרטי התיק ימשיך לחול איסור הפרסום.

בנסיבות העניין, ועל מנת שלא להרבות מחלוקת, אינני עושה צו להוצאות וכל צד יישא בהוצאותיו.

ניתנה היום, ה' תמוז תשע"ו, 11 יולי 2016, בהעדר הצדדים.